

Non Paper

THE Πέπης Ραγκούση
perag@tanea.gr

Ο δικός μας παραμυθιάς

Ενα βραβείο για τον συγγραφέα, μία σημαντική διάκριση για τη σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία είναι η απονομή του Βραβείου Ευρωπαϊκού Μυθιστορήματος στη «Νίκη» (εκδόσεις Πατάκη) του Χρήστου Χωμενίδη. Για το ίδιο το βιβλίο, που στην πραγματικότητα πρόκειται για την ιστορία ζωής της μητέρας του, τα έχουν γράψει άλλοι, καλύτερα από εμένα. Ο ίδιος μου είχε πει κάποτε ότι προέκυψε από την ανάγκη να διηγηθεί στην κόρη του την ιστορία της γιαγιάς της. Ξαν ένα παραμύθι. Γιατί, πέρα από τον τίτλο του συγγραφέα, του διανοουμένου, του καιρίου σχολιαστή, ο Χρήστος απολαμβάνει περισσότερο από όλα να είναι «παραμυθιάς».

Μου το είχε πει πριν από ενάμιση, περίπου, χρόνο σε μια συνέντευξη στα «NEA» με αφορμή την κυκλοφορία του «Ο Βασιλιάς της». «Δεν έχω ιδιοσυγκρασία λόγιου συγγραφέα. Μπορεί να με έχουν επηρεάσει τα "ακαδημαϊκά" διαβάσματά μου, να έχω σκεφτεί πάνω σε θεωρίες. ...Λίγο όμως να ξύσεις, θα βρεις έναν τύπου - στα πολύ παλιά χρόνια - θα καθόταν σιμά στη φωτιά και θα κερνούσε τους ανθρώπους περιπέτειες και έρωτες. Αυτός είμαι. Ένας παραμυθιάς».

Το παραμύθι, όχι με την έννοια της παραπλάνησης, αλλά της μυθοπλασίας, ο Χωμενίδης μπορεί και το εντάσσει στην πραγματική ζωή. Για παράδειγμα, συννηθίζει την 1η Ιανουαρίου να εύχεται διαδικτυακά στον... Βασίλη Κάρλοβιτς Γιούγκερμαν. Θυμάμαι κάποτε που μιλούσε για τους Λουδίτες και τα πρώτα λεπτά είχα την εντύπωση ότι αφηγούνταν ένα παραμύθι.

Το αγαπημένο του παιχνίδι, όταν βρίσκεται σε ένα εστιατόριο ή ένα καφέ, είναι να σκαρώνει, επιτόπου, ιστορίες με ήρωες τους πελάτες που κάθονται στα διπλανά τραπέζια ή να προσπαθεί να φανταστεί τον τόπο καταγωγής τους, τις συνήθειες, τη διάθεσή τους, τις σχέσεις μεταξύ τους. Και το χριστουγεννιάτικο δένδρο είναι, στο σπίτι του, στολισμένο όλο τον χρόνο.

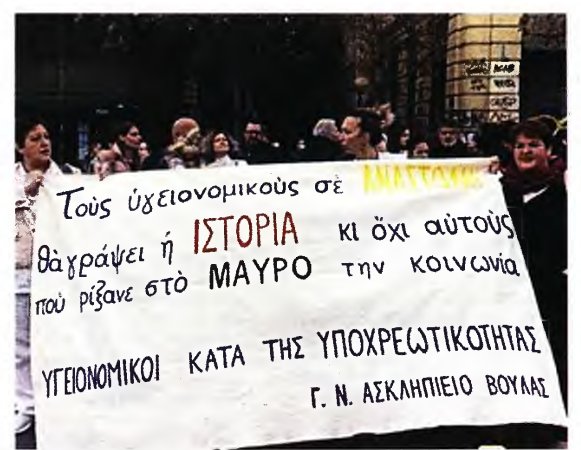
Πληθωρικός, διονυσιακός, στον αντίποδα της σοβαροφάνειας, ο Χρήστος Χωμενίδης έχει την ικανότητα να βουτά, με την ίδια αγάπη, στα «νερά» του Εμφύλιου (όπως έκανε με τη «Νίκη»), στην «αναρχικώμενη» Αθήνα του 1960 και 1970 (στο καινούργιο του μυθιστόρημα «Ο Τζιμς στην Κυψέλη») στα λαϊκά πάλκα (στο δικό μου αγαπημένο, τη «Φωνή» που μεταφράστηκε κι αυτό στα Γαλλικά). Και λέω ότι το κάνει με αγάπη διότι αγαπάει πολύ τους ήρωές του. Πάρα πολύ. Και τώρα που το σκέπτομαι, έχω την εντύπωση ότι αυτό είναι αυτό που κάνει ένα συγγραφέα από απλά καλό, σπουδαίο.

Αλήθειες και ψεύδη

Καλλιεργείται η εντύπωση ότι η ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητα είναι μια «αριστεροσυριζαϊκή» υπόθεση την οποία αντιμάχεται και κυνηγά η «επάρτος Δεξιά». Και όταν στις 8 Οκτωβρίου, έφυγε από τη ζωή η Μαρίνα Γαλανού - η ακτιβίστρια με το σπουδαίο έργο - είδα πολλές αναρτήσεις από τους «συνήθεις ευαίσθητους» που περιέγραφαν πόσο κοντά της ήταν τόσο στον αγώνα της όσο και στην περιπέτεια της υγείας της που την οδήγησε στη μεγάλη έξοδο.

Η δημιουργία εντυπώσεων είναι εύκολη υπόθεση στην εποχή μας. Άλλο τόσο εύκολη όμως είναι και η αποδόμησή τους. Η επικεφαλής του Σωματίου Υποστήριξης Διεμφυλικών Ατόμων Άννα Αβέργη έκανε μια ανάρτηση που βάζει κάποια πράγματα στη θέση τους. «Από την Τετάρτη 6 Οκτωβρίου που η Μαρίνα νοσηλεύτηκε εσπευσμένα στο νοσοκομείο και μέχρι την Παρασκευή 6 Οκτωβρίου που έφυγε και ξεκουράστηκε, βρισκόμουν συνέχεια με τον σύζυγό της Θάνο στο νοσοκομείο [...] Στο πλευρό μου (πέρα των παιδιών του ΣΥΔ) είχα κάποιους ανθρώπους που με στήριζαν και μου έδιναν δύναμη [...] Αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι άλλοι από τον Γιώργο Σταμάτη, Γεν. Γραμματέα Κοινωνικής Αλληλεγγύης, τον Αλέξη Πατέλη, Οικονομικό

Σύμβουλο του Πρωθυπουργού και μέλος της Επιτροπής για την Εθνική Στρατηγική Ισότητας των ΛΟΑΤΚΙ+, τον Γρηγόρη Δημητριάδη, Γενικό Γραμματέα του Πρωθυπουργού και τον αγαπημένο φίλο και συνεργάτη μας δικηγόρο Βασίλη Σωτηρόπουλο [...] Με το που έκανε ο Αλέξης Πατέλης δημόσια γνωστή την είδηση του θανάτου της Μαρίνας, με πήραν στο τηλέφωνο [...] η Ελένη Τσετσέκου, επικεφαλής του τμήματος Σεξουαλικού Προσανατολισμού και Ταυτότητας Φύλου του ΣΤΕ, η βουλευτρια του ΣΥΡΙΖΑ Ειρήνη Αγαθοπούλου, η Ελλη Βαρχαλαμά από την ΕΕΔΑ και η π. Βουλευτρια του ΣΥΡΙΖΑ Αννέτα Καββαδία, οι οποίες από εκείνη την μαύρη Παρασκευή βρίσκονται συνέχεια δίπλα μου». Το δικό μου σχόλιο περιττεύει.

Σιγά που δεν θα έδιναν «παρών» στο Πολυτεχνείο

Διαβάω ότι μέλη της QAnon πήγαν στον Ντάλας γιατί πίστευαν ότι θα αναστηθεί ο Τζον Κένεντι jr

Εδώ κάποιος πιστεύουν ότι στο πρόσωπο του Αλέξη Τσίπρα έχει αναστηθεί ο Ανδρέας Παπανδρέου. Και χωρίς να πάνε στο Ντάλας